

Alfred Jensen: Den debat, der nu snart har stået på i 3 dage, giver absolut ikke noget løfte om, at en ny politik er i vente, man må vel sige tværtimod. Debatten er i høj grad ført om, hvem der har ansvaret for alle de vanskeligheder, vort land og vort folk står over for. Sandheden er jo den, at de, som har ført det store ord her og talt længst, er dem, der i fællesskab har ansvaret for den politik, der er ført, og dermed også for hovedparten af de vanskeligheder, som denne politik har påført landet. Naturligvis kan også en lang række af de vanskeligheder, folket står over for, føres tilbage til selve det samfundssystem, vi har. Jeg har tidligere været inde på disse problemer og påvist, at hvis man skal have en ny politik, så bliver man nødt til at bryde med de baner, der hidtil er fulgt, og så bliver man også nødt til at tage fat på selve samfundsstrukturen, sætte de kræfter på plads, der fører det store ord her i samfundet, men på tværs af befolkningens interesser.

Jeg har i går i mit indlæg gjort opmærksom på, at der i det danske folk er store forventninger om en social fremskridtspolitik, en mere folkelig politik end den, der har været ført før. Jeg har gjort opmærksom på, at disse ønsker er så stærke, at man må tage hensyn til dem, og jeg har påpeget, at der er en forskel mellem de udtalelser og ønsker, der er fremkommet på sommerens faglige kongresser, på det jyske husmandssendemandsmøde, og den linje, som regeringen har lagt op til for den kommende samlings politik. Jeg har påvist, at på en lang række områder bliver man nødt til at gå en anden vej end den, man hidtil er gået. Man bliver nødt til at tage fat på de problemer, der foreligger: beskæftigelsen, de arbejdsløses stilling, tjenestetiden o. s. v. Men jeg må sige, at den højtærede statsminister og de andre ministre, der har haft ordet, behændigt er gået uden om de problemer, jeg har rejst, ikke har villet ind på spørgsmålet om den afstand, der er mellem det, som det arbejdende folk siger og ønsker, og det, regeringen har lagt frem som sit program.

Det er karakteristisk, at det ærede medlem hr. Bundvad, som havde anledning til at udtale sig herom, gled uden om spørgsmålet og bebudede, at der senere på dagen ville komme en særlig faglig taler, som skulle beskæftige sig med kommunisternes virk-

somhed i fagbevægelsen. Jeg ved ikke, hvad det er for en faglig taler, men jeg ved i hvert fald, at hvis der kommer en særlig faglig taler, så kommer han først til at tale, efter at min taletid er opbrugt, så det kan ikke være af hensyn til en debat om problemerne, at man vil føre det frem på det sene tidspunkt; enhver kan jo se, hvad det skal tjene til.

Det ærede medlem hr. Bundvad var dernæst utilfreds med min optræden. Han sagde, det var besynderligt, at jeg ikke havde omtalt Østeuropa, men det har jeg gjort. Måske det ærede medlem ikke har været opmærksom herpå. Jeg har netop omtalt Østeuropa under hensyn til det, der skal diskuteres her i dag. Det, det drejer sig om, er rigets stilling og de planer, regeringen har, og jeg har talt om de forbindelser, Danmark har med den socialistiske verden, og påvist, hvor fordelagtigt det er for Danmark at udnytte disse forbindelser, og dér er jeg gået ud fra, og det vil jeg tro at det ærede medlem også gør, at socialismen er en realitet, der består, at den socialistiske opbygning er en stabiliserende faktor for folkenes økonomi i den østlige del af Europa, men også i store dele af Asien, og at den politik, der i den seneste tid har været ført i Sovjetunionen — for det er jo særlig den, det ærede medlem tænker på — vil blive fortsat, for at afspændingen kan videreføres og handelsmæssige forbindelser mellem landene og de kontakter, der flyder deraf, sikres til gensidig fordel. Jeg forstår da også, at statsministeren har den opfattelse, at Sovjetunionen, den socialistiske verden, er en stabiliserende faktor, som man bør have gode kontakter til. Statsministeren fremhævede netop i åbningstalen, at sådanne kontakter giver en bedre gensidig forståelse. Jeg tror, vi er enige om, at den socialistiske verden indtager en stærkere og mere betydelig stilling i den internationale politik, end den nogen sinde tidligere har gjort.

Man kan selvfølgelig, som det ærede medlem gør det, henvise til pressemeddelelser og afæske mig en mening om, hvad der ligger bag disse meddelelser, men det ærede medlem skal dog ligesom andre være noget varsom, så han ikke risikerer at blive listet ud i hængedyndet og komme i den situation, som adskillige kom i efter den anden ver-